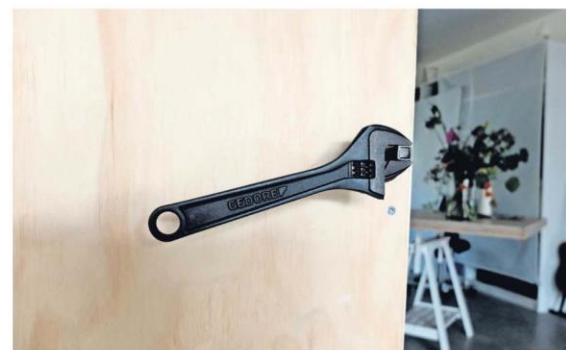

▲ John van Dijk en Carry Doorn achter hun nieuwe woonhuis. FOTO AD

“Dat zand op de kavel komt uit een diepe put die we achter in de tuin hebben gegraven. En die is weer opgevuld met aarde die onder het huis vandaan kwam”

— John van Dijk

▲ Het huis oogt als een betonblok met een opgetilde 'flens' van heidegrond FOTO:JOHN VAN DIJK Binnen barst het van de creatief bedachte en vaak zelfgemaakte details. FOTO AD

Een opgetilde heiplag als woonhuis

Ruim een jaar lang keken voorbijgangers op de Utrechtseweg met stijgende verbazing naar de bouw van het bijzondere woonhuis van John van Dijk en Carry Doorn. Nu ze er wonen, leggen ze uit wat het achterliggende idee is.

Leo de Vries

Voor de vraag wat nu eigenlijk de bedoeling was van de opgetilde en grillig verlopende omloop om het witte woonhuis hield menig automobilist op de weg tussen Amersfoort en Soesterberg bezig. „Ja, voor veel mensen is het een beetje een onduidelijk huis”, zegt Carry Doorn die zelfstandig modeontwerpster is. „Maar er zit een heel duidelijk idee achter.”

Het had heel wat voeten in aarde, voordat Carry en haar partner, architect John van Dijk toestemming kregen van provincie en gemeente om op dit voormalige paardenweirte hun huis te mogen bouwen. Daarbij moesten ze aan twee eisen voldoen: het huis moest aansluiten op de natuurlijke omgeving en energieneutraal zijn. En daarom zijn de muren luchtdicht, zitten er driedubbele glazen in en zitten er overal, behalve aan de voorkant, veel en grote raampartijen. Onder een struik in de tuin staat een apparaat dat warmte uit de buitenlucht haalt en op het zuidelijk georiënteerde lessenaarsdak komen nog zonnepanelen. „Die komen later, omdat we niet te veel maar ook niet te weinig zonne-energie willen opwekken”, legt John uit. „Daarvoor meten we eerst een jaar lang hoeveel we in dit huis gebruiken.”

Luifel

Om aansluiting te vinden bij de omgeving is de 2000 vierkante meter grote kavel helemaal bedekt met zand, waar straks grove den en heide gaan groeien. De achtertuin bestaat uit zandduintjes en een zwemvijl. „Dat zand komt uit een diepe put die we achter in de tuin hebben gegraven”, vertelt John. „En dat gat is weer opgevuld met aarde die onder het huis vandaan kwam.”

“Ja, die veranda heeft ons al heel wat geluksmomentjes bezorgd” — Carry Doorn

En die omloop? Was die nu bedoeld als oprit voor een parkeergarage op het dak, zoals velen dachten? „Nee, kijk maar hoe het nu is. Het is een soort brede luifel om het hele huis die ook weer begroeid is met heide. Het idee is dat we een vierkante plak heidegrond van 18 bij 19,5 meter hebben uitgesneden uit de bodem en die hebben opgetild rondom een vierkante, witte kolom in het midden.”

Die centrale witte zuil oogt voor de passant als een zwaar betonblok, maar is verrassend genoeg opgebouwd uit een houtskelet. Dat maakt de constructie licht, hoewel op de omringende omloop vele tonnen aarde zijn gestort om daar heidegroei mogelijk te maken.

▲ De keukenkastjes: zelf bedacht mét behulp van Ikea-spullen. FOTO AD

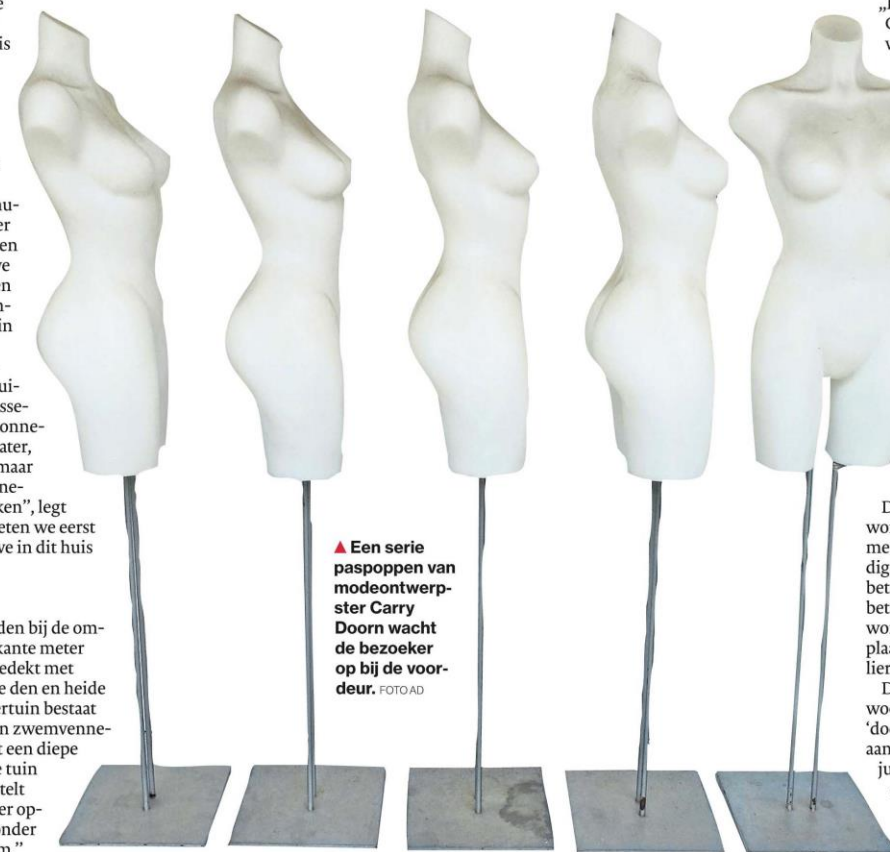
„En binnen is het juist omgekeerd”, gaat Carry verder. „Onder de luifel, aan de basis van de witte kolom, hebben we juist allemaal kubussen 'uitgeschoven'. Dat zijn de keukens, de hal, berging en de werkkamer geworden.” Door deze constructie hebben Carry en John een woonhuis gemaakt met een enorme oppervlakte van bijna 19 meter in het vierkant, terwijl de gevel aan de straatzijde juist uiterst bescheiden oogt.

Doof

Het resultaat is een ruime en lichte woning in een heideomgeving met een prachtig balkenplafond en een keur aan eigen creatieve oplossingen in de afwerking. De lichtarmaturen werden door hen zelf bedacht en gemaakt, de afwerking binnen is deels gedaan met vilt, een wolmateriaal waar Carry veel mee werkt. En wat te denken van deurklinken die bestaan uit vastgelaste Engelse sleutels?

De centrale ruimte op de begane grond wordt bewust vrijgehouden van al te veel meubels. Alleen een kunstig gemaakt vierzijdig zitkussen ligt uitnodigend op het gladde beton. Carry: „Zo kun je die middenruimte betrekken bij de woonkamer, maar als ik workshops heb, kan ik er gemakkelijk tafels plaatsen en wordt het onderdeel van mijn atelier.”

Door de opgetilde achterzijde heeft het woonhuis twee gezichten. De voorkant is 'doof', heeft nauwelijks ramen vanwege de aanwezigheid van de N237. De achterkant is juist heel open en wordt gedomineerd door een overkapte veranda over nagenoeg de hele breedte van het huis. Carry: „Ja, die veranda heeft ons al heel wat geluksmomentjes bezorgd.”

▲ Een serie paspoppen van modeontwerpster Carry Doorn wacht de bezoeker op bij de voordeur. FOTO AD